peegli ausa kuñingasale andeks, et suur em̃and armolikult mind waest mele tulletaks. Nim̃etud asju ollin ükskord waña kaddunud issa tagga-warrast sallamahti käppanud. Wägga kunstlikud tööd. Miño abbikasa watas saggedast iggatsedes kalli asjade peale; tõusis mittokord sellepärrast sõña-wahheldamist ja jäggelemist majjas, siiski ei raatsind ma kallist warra Ermelinakesele anda. Sõlle ja peegli läkkitasin lahkest süddamest kuñingliko em̃andale, kes ikka miño wasto armoline olli olnud.

„Lühhidelt tahhan siin sõllest räkida. Sesiñane sõlg ei olnud õbbedast, waid ühhe ellaja luust tehtud, mis kallimaks arwatakse kui kulda. Se im̃eline ellajas ellab süggawal India maal, tem̃al on keña kirju nahk ja wägga maggus ais, mis kõik lomad rõemsaks ja aiged terweks teeb. — Surreb ellajas, siis lähheb maggus ais luie sisse, kust ta ial ärra ei kau. Luust kunstlikult nikkertatud sõlg paistis läbbi kui klaas, iilgas elledamast kui õbbe, walgemast kui lum̃i ja aises illusamast kui Maarjarohhi. Sõlle wäljapole külle peale ollid keñad pildikujjud nikkerdatud, kujjude wahhel jooksid kuldwirud, sõrwad siñised ja puñased. Keskpaika olli wägga keñast üllestehtud, kuida ennemuiste Kallewi-poeg Koiwa jõel wähhil olli ja kolm raudride mehhed tem̃ale wõersi tullid. Kallewi-poeg istus kässi põsakil kaldal, üks juurtega tükkis maast ülleskistud kuusk olli södi wardaks, ja obbune södiks warda otsas. Raudride mehhed tahtsid Kallewi-poega endale

abbimehheks palgata. Kallewi-poeg ütles: Essiteks peame rammo katsuma, kas kokko sünnime? Ma ei wiitsi teie kõhhetumate pärrast üllestõusta. Tõmmake mo söda warras jõest wälja, et nähha saan, kas wähkesi külles on?“ Raudmehhed ei jõudnud warrast ligutada. Kallewi-poeg käskis neid liggemale astuda; tõstis neid siis kolmekeste om̃a pahhema käe pihhule, wõttis parrema käe sõrmedega essimese raudmehhe niudest kinni ja wiskas kät rabbades tedda mahha, et mehhike rinnuni ma sisse waus; teine waus suni, agga kolmandamale olli nisugguse matsu annud, et raudmees kaks sülda ma alla waus, ja auk weel täñapäwani Koewa jõe kaldal nähtawal on. Seal ei ussaldanud keddagi pikkemalt Kallewi poeaga kaupa akkata sobbima. Sedda, mis sõñaga täielikult ei jõua ärraselletada, olli pildi kombel illusast sõlle peale tehtud, ja kirri pildi ümber aitas luggu tähhentada.

„Kuulgem siis weel lühhidelt kalli peegli luggu! Klasi assemel olli üks wägga selge illus kiwwi, mis Krüstalliks kutsutakse. Sesiñane peegli klaas olli ni selge, et mitme pennikoorma pealt kõik senna sisse paistis, olgo päwal ehk ösel. Jah, ellajate salla mõttedki wõis ossaw silm peegli klasis ärranähha. Juhtus wataja näo peal middagi wigga ehk kae-tippukest silma peal, kõik kaddus peeglisse wadates ärra. Peegli raam olli ühhest puust tehtud, mis Tarto- ja Turgi-ma rajja tagga kaswab, ja kuhhu ial ei tõuku egga jahho-koi sisse ei tulle.

Reinhardt Hobbane, 1850 , lk. 1156